

Sygn. akt I C 3842/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 listopada 2017 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie, I Wydział Cywilny,

w składzie:

Przewodniczący: SSR Joanna Bieńkowska-Kolarz

Protokolant: stażysta Iga Laskowska

po rozpoznaniu w dniu 22 listopada 2017 r., w O., na rozprawie,

sprawy z powództwa P. Z.

przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W.

o zapłatę

I zasądza od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powoda P. Z. kwotę 12.087,25 zł (dwanaście tysięcy osiemdziesiąt siedem 25/100) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 11.637,25 zł za okres od dnia 28 października 2016 r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 450,00 zł za okres od dnia 6 grudnia 2016 r. do dnia zapłaty;

II zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.565,00 zł (tysiąc pięćset sześćdziesiąt pięć) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 900,00 zł tytułem zastępstwa procesowego;

III nakazuje ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa (kasy Sądu Rejonowego w Olsztynie) kwotę 1.344,38 zł (tysiąc trzysta czterdzieści cztery 38/100) tytułem kosztów sądowych, wynagrodzenia biegłego i uzupełniającej opłaty od pozwu.

SSR Joanna Bieńkowska-Kolarz

Sygn. akt: I C 3842/16

UZASADNIENIE

Powód P. Z. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. w W. ostatecznie kwoty 12.087,25 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 28 października 2016r. do dnia zapłaty od kwoty 11.637,25 zł, a od kwoty 450 zł od dnia 6 grudnia 2016r. i kosztami procesu.

W uzasadnieniu wskazał, że dochodzona kwota stanowi odszkodowanie za uszkodzenie należącego do niego pojazdu marki K. (...) w wyniku kolizji z dnia 27 września 2016r. Sprawca szkody posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej u pozwanego. Ubezpieczyciel uznał swoją odpowiedzialność co do zasady i wypłacił w toku postępowania likwidacyjnego łączną kwotę 1.110,53 zł. Zdaniem powoda kwota ta była zaniżona.

Powód dochodzi kosztów naprawy pojazdu oraz zwrotu kosztów sporządzenia prywatnej ekspertyzy technicznej (450 zł).

Pozwany (...) S.A. w W. w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kosztów procesu według norm przepisanych. Wskazał, że w toku postępowania likwidacyjnego wypłacił powodowi kwotę, która wystarcza do przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody,

kwestionując wyniki prywatnej ekspertyzy technicznej sporządzonej na zlecenie powoda i zasadność zwrotu kosztów jej sporządzenia.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 27 września 2016r. doszło do kolizji drogowej, wskutek której został uszkodzony pojazd K. należący do powoda. Na skutek zdarzenia, pojazd powoda został uszkodzony w takim stopniu, że koszty jego naprawy wiązałyby się z poniesieniem wydatków w kwocie 12.747,78 zł.

(dowód: opinia biegłego z zakresu techniki samochodowej K. G. – k. 49-59, opinia uzupełniająca – k. 83-84, zdjęcia – k. 93-96, k. 21, akta szkody – k. 40)

Sprawca szkody posiadał ubezpieczenie OC u pozwanego. Po otrzymaniu zgłoszenia szkody pozwany przystąpił do procesu likwidacji i ustalił początkowo należne powodowi odszkodowanie na poziomie 1.110,53 zł, które wypłacił na podstawie decyzji z dnia 16.11.2016r. Nie zgadzając się z tak ustalonym odszkodowaniem powód zwrócił się do rzeczoznawcy samochodowego zlecając mu sporządzenie alternatywnej wyceny kosztów remontu. Zgodnie ze sporządzoną wyceną koszty naprawy pojazdu miałyby wynieść 12.744,37 zł. Za sporządzenie prywatnego kosztorysu powód zapłacił 450 zł. Następnie pismem z dnia 22 listopada 2016 r. powód wezwał pozwanego do dopłaty odszkodowania oraz zgłosił roszczenie odszkodowawcze w zakresie kosztów związanych z opinią prywatną wzywając pozwanego do zapłaty w terminie 14 dni od dnia otrzymania wezwania. Zgłoszenie to pozwany otrzymał w dniu 28 listopada 2016r. Pozwany nie dopłacił pozostałej części odszkodowania.

(bezsporne; akta szkody – k. 40, decyzja ubezpieczyciela – k. 9, kalkulacja pozwanego – k. 7-8, kalkulacja prywatna powoda – k. 10-20)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach przedmiotowej sprawy, w tym aktach szkody, których wiarygodność nie była przez strony kwestionowana i nie budziła wątpliwości Sądu. W celu uzyskania wiadomości specjalnych Sąd dopuścił także dowód z opinii biegłego, mgr inż. K. G.. Opinia ta była wprawdzie kwestionowana przez pozwanego, niemniej jednak charakter kierowanych pod adresem biegłego zastrzeżeń uniemożliwiał uwzględnienie wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego.

Pozwany zarzucał biegłemu brak stronniczości, z uwagi na fakt, że należy on do tej samej grupy rzeczoznawców co rzeczoznawca sporządzający prywatną ekspertyzę na zlecenie powoda ((...)). Oprócz faktu przynależności do jednego zgrupowania pozwany nie wskazał, jakie dokładnie skutki w zakresie wydania opinii ma ów fakt, jakie relacje w ramach wspólnej przynależności do zespołu rzeczoznawców wpływają na nieobiektywne opiniowanie. Jednocześnie w odpowiedzi na zastrzeżenia biegły podał, że wykonuje swoją pracę od ok. 20 lat, zna wszystkich rzeczoznawców z regionu, podobnie jak zna okoliczne warsztaty samochodowe. To zaś, jak twierdził, nie rzutuje na sposób wykonywania przez niego pracy. Tezy tej pozwany nie podważył skutecznie, toteż Sąd uznał zastrzeżenia pozwanego za niezasadne.

Wskazać należy, że pozwany co do zasady nie kwestionował swej odpowiedzialności za likwidację szkody, twierdził jedynie, iż wypłacona w toku postępowania likwidacyjnego kwota całkowicie czyniła zadość roszczeniom powoda.

Odpowiedzialność pozwanego znajduje uzasadnienie w przepisach kodeksu cywilnego, w tym art. 805 kc i 822 § 1 kc. Ustalenie wysokości szkody i sposobu jej naprawienia odbywa się z zgodzie z zasadami określonymi w art. 361 § 2 k.c. i art. 363 § 1 k.c. – na podstawie odpowiedzialności za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła oraz trybu naprawienia szkody pieniężnej. W przypadku naprawy szkody w pieniądzu, wysokość odszkodowania powinna być ustalona według cen z daty ustalenia odszkodowania, chyba że szczególne okoliczności wymagają przyjęcia za podstawę cen istniejących w innej chwili.

Zgodnie z linią orzecznictwa Sądu Najwyższego do ustalenia wysokości odszkodowania w przypadku ubezpieczenia OC ma zastosowanie zasada pełnego odszkodowania (wyrok SN z 11.06.2003 r., V CKN 308/2001), a zakład ubezpieczeń zobowiązany jest na żądanie poszkodowanego do wypłaty odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu (uchwała SN z 12.04.2012 r., III CZP 80/2011).

Nadto, wypłata odszkodowania z OC nie może być uzależniona od wcześniejszej naprawy samochodu z własnych środków, albowiem obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawić (wyrok SN z 08.07.2003 r., IV CKN 387/01).

Jak wynika z opinii biegłego całkowity i uzasadniony koszt naprawy pojazdu wynosił 12.747,78 zł brutto z zastosowaniem części oryginalnych oraz średniej stawki za robociznogodzinę prac naprawczych w dobrej klasy warsztacie w wysokości 120 zł netto.

W odpowiedzi na zastrzeżenia strony pozwanej w zakresie metody naprawy wskazał, że należy ją przeprowadzić zgodnie z technologią producenta i w sposób umożliwiający przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody, a nie tylko jego cech funkcjonalnych. Podał, że wobec istnienia ostrych przetłoczeń blachy w części dolnej błotnika tylnego oraz możliwości naprawy błotnika w części (taką metodę przewiduje producent), możliwe było częściowe wymienienie błotnika. Nie zgodził się jednocześnie z pozwanym w zakresie możliwości przeprowadzenia naprawy przy nałożeniu kitu szpachlowego wskazując, że taka naprawa ma charakter prowizorycznej i nie przywróci pojazdu do stanu sprzed szkody, zaś z pewnością przyczyni się do zmniejszenia jego wartości.

Biegły podał też, że w związku z uszkodzeniem elementu jezdnego pojazdu – tarczy koła – nie można było uwzględnić jej do naprawy. Należało zakwalifikować je do wymiany. Producent pojazdu nie przewidywał naprawy tarczy koła.

Biorąc pod uwagę fakt, że powód nie posiadał wiedzy specjalnej pozwalającej na zweryfikowanie wysokości należnego mu odszkodowania, w ocenie Sądu zasadnym było zwrócenie się przez niego do rzeczoznawcy, który wypowiedział się w kwestii wysokości szkody. Zdaniem Sądu poniesiony przez powoda koszt sporządzenia prywatnego kosztorysu (450 zł) stanowi szkodę w myśl art. 361 § 2 k.c.

W podobnej sprawie zajął również stanowisko Sąd Najwyższy, który w uchwale z dnia 18 maja 2004 r. III CZP 24/2004 wyraził pogląd, że „Odszkodowanie, przysługujące z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów, może - stosownie do okoliczności sprawy - obejmować także koszty ekspertyzy wykonanej na zlecenie poszkodowanego.” W innym orzeczeniu Sąd Najwyższy wskazał, że dokonana przed wszczęciem postępowania sądowego i poza zabezpieczeniem dowodów ekspertyza może być istotną przesłanką zasądzenia odszkodowania. W takim wypadku koszt ekspertyzy stanowi szkodę ulegającą naprawieniu (art. 361 kc) (Wyrok Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 2 września 1975 r., I CR 505/75, LexPolonica nr 319344).

Niewątpliwie uzasadnione było zweryfikowanie twierdzeń pozwanego o wysokości szkody prywatnym kosztorysem. Odmienne postępowanie mogłoby narazić powoda na koszty procesu, a brak podstaw, żeby wymagać od powoda, aby sam sporządził kosztorys. Wynagrodzenia za sporządzenie kosztorysu nie sposób uznać za wygórowane w szczególności w zestawieniu z kosztami opinii biegłego. W oczywisty sposób działania pozwanego – polegające na przedstawianiu zaniżonych wycień – zwiększały szkodę powoda poprzez nienależyte przeprowadzenie postępowania likwidacyjnego, co uzasadnia naprawienie jej przez pozwanego również w tym zakresie.

Ponieważ pozwany dotychczas wypłacił powodowi odszkodowanie w kwocie 1.110,53 zł, niezlikwidowana w dalszym ciągu przez pozwanego szkoda wynosi 12.087,25 zł (12.747,78 zł – 1.110,53 zł + 450 zł).

Tym samym na podstawie ww. przepisów należało zasądzić na rzecz powoda kwotę 12.087,25 zł (pkt I wyroku).

Na podstawie art. 817 § 1 kc w zw. z art. 481 § 1 kc i art. 14 ust. 1 ustawy z 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych (...) oraz art. 455 k.c. należało zasądzić odsetki ustawowe za opóźnienie od kwoty 11.637,25 od dnia 28 października 2016r. do dnia zapłaty. Pomimo upływu ustawowego 30-dniowego terminu na spełnienie świadczenia powód udzielił pozwanemu dalszego terminu na spełnienie świadczenia, toteż żądanie odsetek należało uznać za uzasadnione. W zakresie żądania zapłaty kwoty 450 zł odsetki zasądzono od dnia 6 grudnia 2016r., tj. 15-go dnia po upływie wyznaczonego w wezwaniu do zapłaty 14-dniowego terminu. Termin wynikał z faktu odbioru pisma w dniu 28 listopada 2016r. W ocenie Sądu pozwany nie potrzebował 30-dniowego terminu na ustalenie swojej odpowiedzialności i wysokości szkody w zakresie kosztów prywatnej ekspertyzy.

O kosztach orzeczono na zasadzie art. 98 § 1 k.p.c. zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Powód poniósł koszty wynagrodzenia pełnomocnika (900 zł), opłatę skarbową (17 zł), opłatę od pozwu (148 zł), oraz uiścił zaliczkę na biegłego (500 zł) co daje w sumie kwotę 1565 zł. Skoro zatem powód wygrał niniejszy proces w całości, to należy się mu pełny zwrot kosztów, o czym orzeczono w pkt. II wyroku.

O kosztach sądowych orzeczono w oparciu o art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz. U. 2014 r., poz. 1025 ze zm.) w zw. z art. 83 ust. 2 tejże ustawy i art. 98 k.p.c. Wydatki związane z opinią biegłego wyniosły łącznie 1.844,38 zł. Powód uiścił zaliczkę w wysokości 500 zł, która została wykorzystana w całości. Pozostała kwota 1.344,38 zł została tymczasowo wypłacona ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Olsztynie. Wobec wyniku procesu Sąd nakazał ściąganie wspomnianej kwoty od pozwanego, jak w pkt III wyroku.

/-/ SSR Joanna Bieńkowska-Kolarz